

Det lurade trollet.

Ett troll gjorde en gång anspråk på en åker, som hittills hade tillhört en bonde, och efter mycket disputerande överenskommo de till sist att dela dess alster mellan sig. Vid såningstiden frågade bonden trollet, vilken del av skörden han ville hava - toppen eller roten. "Botten", svarade trollet. När den listige bonden hörde detta, sädde han vete på åkern, så att, när skördetiden kom, föll kornet till hans del, medan trollet fick nöja sig med stubben. Nästa år valde trollet, som fann, att han förra gången hade gjort dumt i att taga "botten", toppen. Då sädde bonden rovor och lurade således än en gång sin enfaldige kompanjon. Trött på ett lantbruk, som gav så dåliga resultat, samtyckte trollet till att väga sin andel i en tävlan om vem, som kunde meja fortast, och skulle den vinnande få hela åkern för sin

egen del. Dagen före tävlingen skaffade bonden sig ett antal järnstänger, som han strödde i det gräs, som hans motståndare skulle slå. När tävlingen började, slog och slog trollet, men det kom ej långt, ty han råkade oupphörligt i beröring med dessa hinder, som det omisstänksamma trollet tog för en slags ovanligt hård syra. Snart var emellertid hans lie så slö och kantstött, att trollet måste stanna och göra ett uppehåll. Nu är emellertid seden vid dylika tillfällen, att den ene får ej vässa sin lie utan att den andre gör det. Trollet vände sig därför till bonden, som var långt i förväg och frågade honom i en ton av förtvivlan: "Tänker du inte snart pusta vässa?" "Jag", svarade bonden i en ton av låtsad förvänging. "Ähnej, inte än, men fråga mig framåt middagstiden, så få vi se." - "Nej tack", svarade det uttröttade trollet, "då ger jag hellre tappt med detsamma."

I det det så talade, försvann trollet, och bonden fick sedan som lön för sin förslagenhet ha sin åker i fred för sig själv.

De tre önskningarna.

En vedhuggare gick till skogen för att fälla några träd. Just som han satte yxan till stammen av en väldig fura, hoppade en tomté ut och bad honom mest enträget att skona trädet. Vedhuggaren samtyckte, kanske mera av fruktan och förvåning, än av någonting annat, och som en belöning för hans tillmötesgående lovades han, att hans tre nästa önskningar skulle uppfyllas.

Huruvida det kom sig av naturlig eller onaturlig glömska, vet jag ej, men säkert är, att vedhuggaren långt innan kvällen hade förgätit hela händelsen. Fram på aftonen satt han och hans hustru och däsade framför en sprakande brasa, där vedhuggaren plötsligt blev hungrig och högt önskade sig en grynkörv. Han hade knappt uttalat sin önskan, innan det hördes ett

ett brak i skorstenen och en väldig grynkorv, tjock som en arm, kom åkande ned och lade sig rakt framför den förvånade vedhuggaren, som då kom ihåg sitt äventyr på morgonen och omtalade det för sin hustru. "Du är en narr, Janne", sade hon uppbragt över sin mans värdslöshet att ej göra det bästa av hans goda tur. "Jag önskar korven hängde vid din näsa!"

I ett nu flög korven upp till vedhuggarens näsa och fastnade där så lätt, att vedhuggarens hela styrka ej räckte till för att åter rycka den loss.

Ja, nu måste vedhuggaren, antingen han ville eller inte ville, göra bruk av sin tredje önskan och därmed grusade sig alla hans gyllne förväntningar.

Spöket och skatten.

Folket som bodde i det hemsökta huset visste mycket väl vid vilken timma spöket plägade uppenbara sig och lagade därför alltid, att det då befann sig i säng.

Men det hände sig en gång, att ^{ett/}av barnen var illa sjukt och bad sin moder om en dryck vatten. Hon ville ösa upp det ur krukan men barnet vägrade att dricka annat än friskt vatten från pumpen. Modern blev tvåhågsen. Å ena sidan var hon ovillig att gå till pumpen, emedan det just var spökets timma. Å andra sidan hade hon ej hjärta att neka uppfylla barnets begäran. Hon funderade en stund och sade till sist: "I Guds namn vill jag gå dit ut." När hon steg ned för förstugutrappan, märkte hon en skugga och hörde fotsteg och när hon kom till pumpen, kände hon en hand på sin skuldra. Uppbjudande hela sitt mod, yttrade

hon emellertid: "I Guds namn, varför besvärar du mig?" Spöket svarade: "Det var väl för dig, att du talade till mig i Guds namn. Detta är sista gången, som det är mig tillåtet att hemsöka världen, och jag skulle eljest hava gjort dig illa. Gör nu som jag säger dig, och var ej rädd. Kom med mig och jag skall föra dig till ett verktyg, som skall flytta bort pumpen. Under pumpen ligger nämligen en skatt förborgad! Verktygen framtogs och användes enligt spökets anvisningar. Pumpen förflyttades som genom ett trolldrag, och därunder låg en stor summa penningar. Hon tillsades att bemäktiga sig skatten och förbättra gården med dess värde. Och spöket tillade, att om någon person försökte att besvära henne eller beröva henne hennes penningar, skulle det gå denna person illa. Spöket befallde henne vidare att gå och giva friskt vatten åt barnet, som till följd av hennes mod och hennes förtröstan på Gud skulle tillfriskna. Tuppen gol. Genast förvandlade sig spöket till en dimma och försvann upp i luften, och hon stod kvar och gav akt, tills att dimman blev ett klart litet moln.